

Na današnjo nedeljo pri nas obhajamo praznik našega svetišča na Mirenskem Gradu, ki je posvečen Žalostni materi božji. Zato se bomo ustavili ob evangeliju, ki ga beremo na praznik 15. septembra.

Marija pod križem

Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi. Jn 19,25-27

Žalostna Mati božja

»Kam greš, Cerkev?« se pogosto sprašujem. Mladi, ki vztrajajo v dobrem, me navdušijo. Nad strukturo samo se skoraj vedno zgrozim. Število vernikov drsi navzdol, kvaliteta tudi. Ob današnji zunanji slovesnosti praznika Žalostne matere božje pa sem pomislil, da se je v zadnjih urah Jezusovega trpljenja na križu prav Cerkev uresničila. Ustanovljena je bila na veliki četrtek, uresničena pa z Jezusovo dokončno daritvijo. Pomislite, v tem tako pomembnem trenutku, sta bila ob Jezusu le Marija in Janez. Tolažba! Vendar nas je danes več, ki želimo stati ob njem pri daritvi. Torej tudi danes lahko uresničujemo Cerkev, a le pod pogojem, ki je bil neizogiben za Marijo. Vztrajati je morala v bolečini, vztrajati je morala v trpljenju. Pot Cerkve danes, je prav tako pot bolečine in trpljenja. Pa pogledjmo, kako je Marija prehodila to pot.

Marija je svojo bolečino pod križem le dopolnila. Tam se je že svetila jutranja zarja vstajenja. Prej ji ni bilo lažje. Slutim, da je pod križem že dojela smisel svojega trpljenja in trpljenja njenega Sina. Kaj se ji je dogajalo skozi življenje in k čemu nas vzgaja njeno trpljenje?

Sprejeti bolečino osamljenosti.

V tišini svojega srca je sprejela angelovo oznanjenje. Postala bo božja mati. Tega niti ne more razlagati drugim, to ostaja skrivnost. Celó njen zaročenec tega ne more razumeti. Tvega to samoto, zaradi zvestobe Bogu. Do križa, pod katerim je osamljenost dopolnjena.

Sprejeti bolečino zavrženosti.

Čudna je postala za večino, ne razumejo, kaj se z njo dogaja. Spočela je pred poroko. Le teta Elizabeta, ki je tudi sama zavržena in umaknjena v nepomembno hribovito vasico, jo razume. Drugim je vse skupaj čudaštvo.

Sprejeti bolečino preganjanja.

Beži v Egipt, ker Sinu strežejo po življenju. Komaj se je rodil, že je na poti vsem. Čeprav v štalci, ogroža kralja na dvoru. Kdo more razumeti? Zakaj je vsem na poti? Zakaj mora bežati, zakaj mora doživljati preganjanje? Resnica o izboru oblasti in moči je vedno boleča.

Sprejeti bolečino sramote.

Mar ni to tesarjev sin, se sprašujejo nasprotniki. Kaj se dela božjega sina. Narod hujska proti oblastem. V templju razžene prodajalce, v soboto ozdravlja, druži se z javnimi grešniki in cestninari. Farizejem pravi, da so pobeljeni grobovi. Končati mora kot zločinec in pokvarjenec, na križu. Ona stoji ob njem.

Vse to prenaša Marija od Jezusovega spočetja, do Sinove smrti. Njena pot nam govori, kako se ni mogoče izogniti bolečini in trpljenju, če ostajamo zvesti Bogu, če hočemo graditi Cerkev.

Tudi danes je nujna bolečina osamljenosti. Izbiramo namreč med tem ali se potopimo v množico in trpimo osamo zato, ker bomo izgubili sebe in poklicanost ali pa izgubimo pripadnost množici, ostajamo zvesti sebi, pa nas bo množica tako ali tako zavrгла. Bolečina slednje izbire ni majhna, a blagoslov, ki ga Bog daje, je mir, zaradi zvestobe Njegovemu klicu.

Vsak dan znova smo poklicani, da branimo vrednote, ki jih svet prezira. Zvesti Bogu bomo zagotovo doživljali sramoto in zaničevanje: govoriti o skromnosti, čistosti, molitvi in tišini, je sramota. Doživljali bomo zavrženost. Med ljudmi tega sveta, bomo čudaki in zavrženi. Vrata se bodo marsikje zaprla. Marija vztraja, zaradi oznanjenja, zaradi ljubezni tistega, ki jo kliče v materinstvo.

Resnica ogroža tudi danes vse položaje. Četudi ne boste hoteli ogroziti nikogar na pomembnem položaju, ga bo vaš iskren govor začel ogrozati. Ogroženost sproži preganjanje. Preganjanje še ne pomeni, da smo krivi, pomeni le, da smo zvesti resnici. Marija stoji v obrambi resnici do konca. Resnica jo osvobaja za večnost, za ljubezen.

Znamenje križa je znamenje sramote, ki čaka vsakega od nas, če se ne bomo odpovedali načelnosti. Do smrti na križu se Jezus ne odpove zvestobi svojemu poslanstvu. Poslan je, da nas odreši. Odreši s tem, da vzame nase sramoto zločinca. Marija ostaja pod križem ljubeča mati. Tudi mi moramo vztrajati do konca, kljub smrti.

Osamljenost, zavrženost, preganjanje in sramota sta cena Jezusove in Marijine zvestobe. Povezani z njima v resničnem občestvu Cerkve, bomo tudi mi deležni iste bolečine, a po bolečini istega veselja. Radi bi bili zvesti sebi in Bogu, hkrati pa izbrali lažjo pot. Žal to dvoje ni združljivo. Zvestoba idealom, zvestoba Bogu in sebi je mogoča le za ceno trpljenja. Ne smemo se slepiti, da bo tema sprejela luč. Ne, luč prihaja na svet, a tema je ne sprejema. Mati, polna ljubezni in ponižnosti, stopa med nas, a tako pogosto opsovana in ozmerjana. Cena ljubezni! Vendar ta ista mati, se ne umika, tudi ko sramotijo njene otroke. Ostanimo v njenem zavetju in zaupajmo v moč njene priprošnje. Z njo bomo tudi mi zmogli zvestobo, naj stana kolikor hoče.